

[Bækgaard.]

saa mange Former, at det ikke er let at overse, hvor stor en Del af Indkomsten der gaar til Skat. Derfor havde jeg ventet en Ændring, men den er altsaa ikke kommet, og vi maa da fortsætte med det bestaaende et Aar endnu.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse.

Axel B. Lange: Det foreliggende Lovforslag har ligget til Behandling i Folketinget i omtrent et halvt Aar, og nu kræves det gennemført paa een eller maaske to Dage her. Det er ikke helt rimelige Arbejdsvilkaar for dette Ting, men jeg erkender, at det Arbejde, der er udført i Folketinget, ikke har været resultatløst.

Jeg tror, alle er enige om, at det er meget beklageligt, at vi atter staar over for at skulle gennemføre en saa stor Skatteudskrivning som den, der her er Tale om, og som virker overmaade tyngende paa Befolkningen. Man spørger uvilkaarligt sig selv: Hvorledes vil det gaa Erhvervslivet, naar Nedgangen kommer? Det er ikke underligt, om mange maaske havde ventet, at en saa stor Udskrivning paa Indkomst og Formue i Forbindelse med de i Fjor vedtagne og i indeværende Samling fornyede Omsætningsafgifter ikke skulde have været nødvendig, naar flere af de Opgaver, der tidligere skulde løses, ikke mere eksisterer. Det var jo de ekstraordinære Forsvarsudgifter og Milliontilskuddene til Opretholdelse af Landbrugsproduktionen gennem Forhøjelse af Priser og Tilskud til Fragtlettelser for Landbrugets Raastoffer, der var den væsentligste Anledning til, at disse store Skattepaalæg gennemførtes i forrige Rigsdagssamling. Og det er ikke underligt, at man spørger, hvor Pengene nu gaar hen, selv om man kan se, at der er kommet nye Opgaver til, der skal løses, og hvis Løsning naturligvis koster Penge.

Den højtærede Finansminister gav i sin Forelæggelsestale nærmest Udtryk for, at Statens finansielle Situation er alt andet end god — den højtærede Finansminister har jo altid, i alt Fald naar der tales om Gennemførelse af Skattelove, et noget pessimistisk Syn, og det er maaske netop en Dyd hos en Finansminister; men heldigvis er det ogsaa de fleste Gange gaaet saaledes, at den højtærede Finansministers Syn har været for pessimistisk. Her mener jeg i Modsætning til den højtærede Finansminister, at Statens finansielle Situation i Øjeblikket er særdeles gunstig. Staten har ingen Skyld til Nationalbanken i Modsætning til tidligere, da der

skyldtes meget store Millionbeløb. Jeg mener ogsaa paa Bankernes Maanedsbalance pr. 1. Marts at kunne læse, at Staten ikke har saa stort et Beløb i Skattekammerveksler i Omløb som normalt, og saa vidt jeg ved, forestaar der i den nærmeste Tid Indbetaling af Statsskatter fra Kommunerne til Statskassen. Jeg er naturligvis ikke blind for, at der i Fremtiden vil blive stillet ekstraordinært store Krav, men Udgiften til de store Beskæftigelsesforanstaltninger maa nødvendigvis afholdes ved Laan. Hvad man maa frygte, er, at Buen nu gennem Beskatningen spændes saa stærkt, at den ikke vil kunne holde, naar Nedgangen kommer, eller at Erhvervslivet ikke vil kunne klare Skærene.

Imidlertid betragter jeg de Ændringer, der er gennemført i Folketinget, som ubetingede Forbedringer. De stærkt forøgede Børnefradrag imødekommer ogsaa Ønsker fra vor Side. Ændringerne vedrørende Merindkomstskatten betragter jeg ligeledes som ubetingede Forbedringer. Jeg betragter det som en betydelig Forbedring, at man nu i Modsætning til tidligere tager 4 Sammenligningsaar, hvoraf man kan udskyde det Javeste. Jeg betragter det tillige som en Forbedring, at man tager eet Aar senere i de Tilfælde, hvor Regnskabsaaret ikke er Kalendaraaaret, og, naar Regnskabsaaret udløber inden 1. August, yderligere et Aar senere ud over den almindelige Forrykkelse, der er sket med Hensyn til disse Sammenligningsaar.

Jeg betragter det ogsaa som en Forbedring, at der tages Hensyn til de Tilfælde, hvor en Formue afkaster en meget lav Forrentning, saa at man som det laveste Beløb, der skal bruges til Sammenligning, sætter 3 pCt. af Formuen, og i Særdeleshed betragter jeg det som en Forbedring, at man har gennemført en Bestemmelse om, at Merindkomstskatten ikke maa bringe de personlige Skatter til Stat, Kommune og fælleskommunal Udligningsfond op over 75 pCt. af Indkomsten. Jeg mener, det er en særdeles værdifuld Bestemmelse, selv om den i visse Tilfælde — maaske i mange Tilfælde — forringes derved, at man tager noget af dette Beløb tilbage gennem formindskede Skattefradrag i de 2 efterfølgende Aar. Jeg synes ogsaa, at dette, at man har faaet gennemført en saadan Maksimumsgrænse for, hvad der kan tages i personlige Skatter — noget, som jeg har haft Indtryk af at den højtærede Finansminister tidligere bestemt har modsat sig —, er et Udtryk for, hvor højt man er kommet med Skatterne, at man er kommet alt for højt op. I Aar har man kunnet frem-